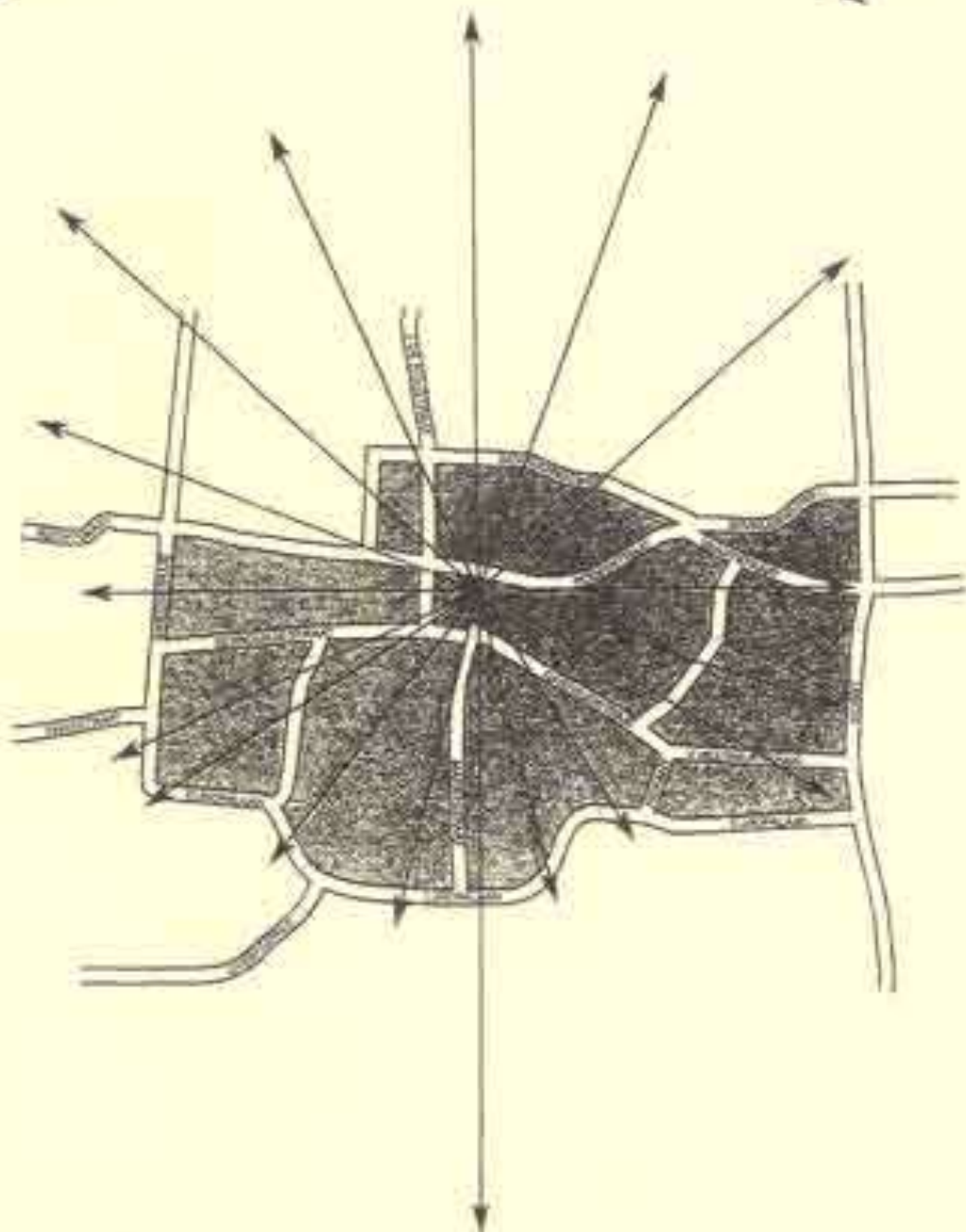

Alle kanten op

Parochie H. Willibrord

Oktober 2014 GEZIN en nog wat

Daar gaat het gesprek van de bisschoppen in Rome over, die daar twee weken bijeen zijn in wat deftig een Synode heet. Eerst gaan ze het terrein verkennen en over een jaar zal een afsluitende bijeenkomst plaatsvinden met mogelijke conclusies.

Gezin en seksualiteit horen bij elkaar, althans in de klassieke visie en dat is nu juist voor veel moderne mensen het probleem. Zij willen die twee ook door mechanische middelen los kunnen koppelen. Seksualiteit moet helemaal los van vruchtbaarheid kunnen functioneren.

Ik moet dan wel terugdenken aan het gedenkwaardige jaar 1968. Toen verscheen de langverwachte encycliek *Humanae Vitae* van paus Paulus VI met een door velen niet verwachte inhoud. De paus vond het absoluut beter om seksualiteit en vruchtbaarheid niet op voorhand door kunstmatige

middelen los te koppelen. Hij voorzag dat zo'n loskoppeling de erotiek in hoge mate zou banaliseren en sex tot een los genotsmiddel zou maken. Hij begreep dat velen zijn mooie ideaalvisie niet zouden kunnen realiseren en dat het te moeilijk voor hen zou zijn om samen als man en vrouw naar het ritme van de onvruchtbare periodes van de vrouwelijke cyclus te kijken. Hij voelde na veel studie en gebed zich toch verplicht de waarheid van dit ideaal als kerkelijke leer voor te houden, net zo goed als Christus de liefde had hooggehouden in de Bergrede.

Dat begrip van de Paus voor de zwakheid van de mensen werd in de zeer vele reacties van toen weinig gezien. Men benadrukte liever de rol van het eigen geweten, dat tot andere conclusie kon leiden in allerlei omstandigheden.

Velen kapittelden de paus omdat hij een ouderwets natuurbegrip zou hebben gehanteerd. Daarbij kon het in de kritiek tot potsierlijke wendingen komen. Sommigen stelden het dragen van een bril en het gebruik van anticonceptiemiddelen op één lijn, terwijl toch de bril de verzwakte natuur te hulp komt, en de pil het natuurlijke vermogen compleet wegneemt! Een hoogleraar voedingswetenschappen (H. Oomen) schreef zelfs in *de Nieuwe Linie*: 'wij schenden de zg. wetten van de natuur bij elke stap die we zetten'!

Anderen namen het de paus kwalijk dat hij wel (anders dan de commissie) aandacht had geschonken aan de beroemde toespraak tot de vroedvrouwen van Pius XII uit 1951. Die vond dat het centraal stellen van het genot bij de huwelijksdaad een funeste dwaalweg was.

Weer anderen vonden dat hij niet collegiaal was geweest; alsof dat een inhoudelijk doorslaggevend argument was. De bekende theoloog Hans Küng betoogde dat de oude visie door Pius XI en XII als een formeel onfeilbare waarheid was voorgedragen, zo massief was ook de bijval van de Kerk geweest. Maar hij, Küng, wist heel zeker dat de paus er naast zat, en dus moest heel dat idee van die onfeilbaarheid op de schop.

Ik had al jarenlang een warme belangstelling voor de Kerk en de H. Schrift en sympathiseerde sterk met de paus. Ik was juist in de laatste fase van mijn sociologiestudie

in Tilburg en door de vele negatieve reacties op de encycliek en ook de vele ambtsverlatingen in die tijd begon ik na te denken over de mogelijkheid om priester te worden. Mijn voorganger in Kaatsheuvel, pastoor Piet van Bragt, was daar getuige van in zoverre ik vaak de avondmis in de Sint Maarten bijwoonde, waar hij zijn eerste benoeming had.

In de jaren daarna zou paus Johannes Paulus II zich een markante bewonderaar van Paulus VI tonen ,juist m.b.t. Humanae Vitae. Velen hebben de overtuiging uitgesproken dat hij de belangrijkste inspirator voor paus Paulus zou zijn geweest.
Opmerkelijk detail: aan het slot van de synode zal Paulus VI zalig verklaard worden.

Pastor J. Groos

Uitstapje kerkhofploeg Berndijk

Op 5 augustus 2014 werd het uitstapje gehouden van de kerkhofploeg van de kerk H.H. Martelaren van Gorkum in de Berndijk. Zoals gebruikelijk was de locatie geheim gehouden. Dit leverde natuurlijk vele suggesties op waar we naar toe zouden gaan.

We begonnen onze trip in Drimmelen in het Biesboschmuseum. Daar werd de eerste versnapering genuttigd in de vorm van koffie met gebak. Bij het opgaan van de loopplank was er file. De boottocht zelf liep op waterrolletjes, voor, achter, links en rechts water. Op de boot werden nog wat consumpties gedronken, maar de bitterballen ontbraken. De tocht nam twee uur in beslag.

Dit jaar stond onze Antoine in de picture, want hij gaat “emigreren naar Limbabwe” waar hij een schoonheid heeft gevonden, een “kwante mos” zeggen ze in ‘t Stroetje. Wat wil zeggen, dat het voor Antoon een afscheid is misschien; een man die altijd op tijd is, waar G M een voorbeeld aan kan nemen. Bedankt hiervoor, Toontje.

Bij thuiskomst in de aula van de pastorie was een “donders” goed verzorgd buffet. Daarna werd nog gezellig na geborreld als afsluiting van de dag.

Groeten van de schrijver.

Aandacht

Aandacht is eerbiedig
Ze dringt niet op
Ze kan wachten
Ze laat vertrouwen groeien.

Aandacht is ontvankelijk
Ze stelt zich open
Ze leeft zich in
Ze kan ontvangen.

Aandacht is tijd
Ze neemt de tijd
Ze jaagt niet op
Ze overhaast zich niet.

Aandacht is attent
Ze zoekt het kleine
Ze vergeet niet

Ze doet wat ze zegt.

Aandacht is trouw
Ze blijft komen
Ze houdt de lange duur vol
Ze komt
ook in moeilijke tijden.

Aandacht is aanwezigheid
Ze kent de waarde
van er zijn
Ze weet stil te zijn
Ze is eenvoudig.

**Gelukkig de mens
die aandacht schenkt
en die aandacht ontvangt**
Marinus van den Berg

Opvallende gebeurtenissen in katholiek Nederland

Regelmatig worden kerken aan de eredienst onttrokken en gesloten. De St. Jozefkerk in Kaatsheuvel is er een voorbeeld van. In Amsterdam gebeurde op 29 september j.l. het omgekeerde: toen werd daar de Mozes en Aäronkerk aan het Waterlooplein door de bisschop van Haarlem-Amsterdam, mgr. Punt, opnieuw ingewijd en teruggegeven aan de eredienst. Het is een van de opvallende gebeurtenissen in de afgelopen maanden, die van betekenis kunnen zijn voor de toekomst van de katholieke Kerk in ons land.

Kerk opnieuw ingewijd

De kerk was bij die gelegenheid bomvol en viel op door een opvallend jong en veelkleurig publiek van allerlei nationaliteiten. Vanaf 1967 was die kerk, een van de markantste kerken van Amsterdam, niet meer als godshuis in gebruik geweest. De kerk, die al die jaren eigendom van het bisdom was gebleven, is nu ter beschikking gesteld van Sant' Egidio. Dat is een van de nieuwe bewegingen binnen de Kerk, vooral bestaande uit leken, die zich inzet voor armen en daklozen. Sant' Egidio is in 1968 in een arme wijk in Rome ontstaan en heeft inmiddels in meer dan 70 landen vestigingen. In Antwerpen is de hoofdvestiging voor België en Nederland. In ons land zijn inmiddels vestigingen in Amsterdam, Apeldoorn, Nijmegen en Utrecht. Tijdens de wijdingsplechtigheid in Amsterdam zei Hilde Kieboom, voorzitter van Sant' Egidio in Antwerpen: "Amsterdam heeft een stukje van zijn ziel teruggekregen."

Amerikaanse zusters in Sittard

Een tweede opvallende gebeurtenis speelde zich op 31 augustus j.l. af in Sittard. Toen werden daar drie Amerikaanse zusters Dominicanessen welkom geheten en konden zij hun intrek nemen in een klooster dat enkele jaren eerder door Nederlandse paters was verlaten. De betreffende zusters zijn lid van een onderwijscongregatie in Nashville, in de Amerikaanse staat Tennessee, die de laatste jaren een geweldige groei doormaakt. Jaarlijks zijn er ongeveer 15-20 nieuwe intredingen en de gemiddelde leeftijd van de zusters, die in habijt gekleed gaan, ligt rond de 35 jaar. Op dit moment hebben zij vestigingen in een veertigtal steden in de Verenigde Staten en sinds kort ook in Sydney (Australië) en in Schotland, Italië en nu dus ook in Nederland. In Sittard zullen ze zich toeleggen op catechese en het jeugd- en jongerenwerk verder helpen uitbouwen. Ze doen dat op verzoek van de bisschop van Roermond, nadat enkele Sittardse parochies daarom gevraagd hadden. De zusters die nu gekomen zijn, hebben een jaar van intensieve taal- en andere vormen van voorbereiding achter de rug.

Wat geeft ons dit te denken?

Wat natuurlijk meteen opvalt, is dat in beide gevallen hulp geboden wordt vanuit het buitenland: vanuit Rome en Amerika. Dat zegt, lijkt mij, iets over onze Nederlandse Kerk. We zijn zozeer in de versukkeling geraakt, dat we er niet meer uitkomen. Maar gelukkig zijn we onderdeel van een Wereldkerk en kunnen we een beroep doen op medegelovigen elders.

Als je de websites van Sant' Egidio en die Amerikaanse dominicanessen erop naslaat, vallen je een paar dingen op. Beide groeperingen hebben een intensief gebedsleven en een hechte gemeenschap. En ze bestaan uit jongeren die van harte gelovig en katholiek zijn. Ze laten zich niet ontmoedigen door allerlei negatieve ervaringen in de Kerk, maar doen wat een katholiek te doen staat: God en de naaste liefhebben.

Ook het werkveld waar deze twee zich op richten, geeft te denken. Sant' Egidio is volop een diaconale beweging; ze zetten zich in voor kwetsbare groepen: armen, daklozen, vluchtelingen, gevangenen, ouderen e.d.. En die Amerikaanse zusters zetten zich in voor catechese en vorming van jongeren. Liturgie is niet hun eerste doel, ook al blijft waar, dat de Eucharistie 'bron en hoogtepunt is van het christelijk leven', zoals het Tweede Vaticaans Concilie heeft verwoord. Zelf leven ze beslist vanuit de Eucharistie, maar waar je – zoals in Nederland – van voren af aan moet beginnen, moet je niet beginnen met liturgie, maar met catechese en diaconie. Het is wat Jezus ook deed: Hij begon met het verkondigen van het Rijk Gods en het genezen van zieke en gekwetste mensen. Dat zou ons als parochie te denken moeten geven over ons pastorale plan.

De tijd is er rijp voor?

Terwijl ik hier zo over aan het nadenken was, vielen mij een paar initiatieven op die wonderwel passen in het hierboven geschetste.

- Van 6 t/m 10 oktober is de Week van het katholiek onderwijs gehouden en op 9 oktober is in Tilburg een avond belegd door ouders die willen komen tot de oprichting van een echte katholieke school. In beide gevallen is sprake van besef dat katholieke opvoeding belangrijk is voor de vorming van een nieuwe generatie katholieken.

- Op de website van ons eigen bisdom viel mij de vacature op voor een diaconaal jongerenwerker. Ondanks de bezuinigingen waar het bisdom mee te maken heeft, hecht men blijkbaar toch aan diaconie en jongerenwerk; men wil daar geld voor vrijmaken. En op dezelfde site wordt melding gemaakt van een cursus die in november en december gegeven wordt over ouderenpastoraat. Ouderen, zeker de oudste groep ouderen, vormen

een kwetsbare groep. En nu de (verzorging)staat zich steeds meer terugtrekt, ligt hier opnieuw een taak voor de kerken.

- Een paar maanden geleden leerde ik de Stichting Katholiek Erfgoed kennen, een groep van en voor katholieke jongeren. In november houden zij hun jaarlijkse Adrianuslezing (genoemd naar de enige Nederlandse paus Adrianus), met als thema 'Lijden en geloof'. Zieken en stervenden zijn kwetsbare groepen en hoe ga je daar als katholiek vanuit je geloof mee om?

Het zijn allemaal initiatieven die passen binnen wat Sant' Egidio en die Amerikaanse zusters doen: diaconie en catechese. Het kan natuurlijk toevallig zijn, een toevallige samenloop van omstandigheden. Maar misschien is de tijd er wel rijp voor en staan we aan het begin van een nieuw katholiek elan.

Tot slot

Bij al deze initiatieven is een grote rol weggelegd voor jongeren: voor jongeren, door jongeren. En nu moet ik denken aan een ander opvallend bericht deze afgelopen zomer. Jarenlang kenden onze Nederlandse kloosters weinig roepingen, maar ineens zijn er afgelopen maanden drie jongeren ingetreden bij de dominicanen, eveneens drie bij de franciscanen, twee bij de trappisten, twee bij de norbertijnen en één bij de jezuïeten. Jongeren hebben het vermogen om anders tegen Kerk en geloof aan te kijken. En ook dat geeft hoop voor de toekomst.

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

Openstelling Sint Jan Kaatsheuvel

In de maanden juli en augustus hebben we dank zij de medewerking van heel veel vrijwilligers, onze prachtige Sint Janskerk te Kaatsheuvel zeven dagen in de week open kunnen stellen voor publiek.

Er zijn in die periode ruim zeventien honderd bezoekers geweest. Velen van hen gaven ons complimenten voor de mooie kerk maar ook voor het feit dat hij zo netjes en schoon was. Complimentje dus aan degenen die de kerk bijhouden.

Op de evaluatiebijeenkomst met onze vrijwilligers waren de geluiden ook erg positief. Bovendien kwamen er diverse goeie suggesties voor een volgend jaar.

Al met al een goed initiatief en voor herhaling vatbaar. Wel moet gezegd worden dat zo'n actie alleen kan met de inzet van heel veel vrijwilligers. Dus ook aan hen een welgemeend dankjewel!

Mari v.d. Velden en Jan Roestenberg.

Omdat een vogel niet meer mag zingen,

wil zij een paar gedachten weergeven in Alle kanten Op:

We worden niet bemind omdat we goed zijn.

We zijn goed omdat we bemind worden.

Ik geloof dat goedheid de basisconditie is

En slechtheid de afwijking.

Wij zijn gemaakt voor vreugde en goedheid.

*Desmond Tutu (geboren 1931)
Zuid-Afrikaanse aartsbisschop*

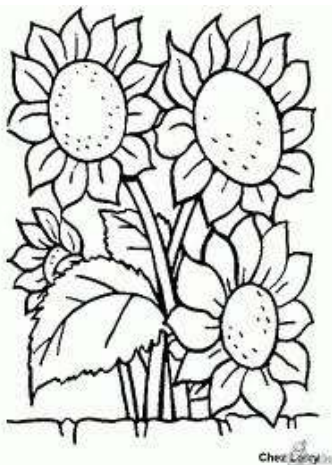
*Al had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen,
Had ik de liefde niet, ik zou niets zijn.
Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie,
Maar de grootste daarvan is de liefde.*

Paulus (uit Korinthiërs 13) Apostel

Zonnebloem

*Ik ken een plant, niet fraai van loof
Niet schoon, niet rank gesteeld.
Haar vorm is lomp, haar bloem is grof.
Geen dichter zingt er ooit zijn lof
of nam haar tot zijn beeld.*

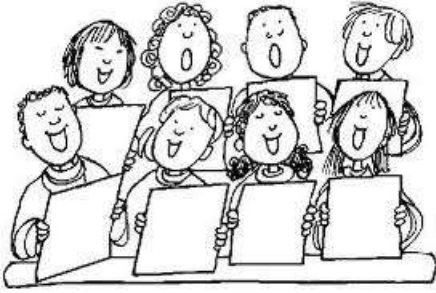
*Toch heeft zij iets wat mij behaagt.
Zij keert zich naar het licht,
Van af het eerste morgen-uur
Wendt zij naar 't vrolijk zonnevuur
Haar groot en geel gezicht.*

*Ik wilde dat ik als die bloem
Naar 't licht mij wenden kon.
Zij draagt de kleur der vrolijkheid
En richt haar kelk ten allen tijd
Naar 't helder licht der zon.*

Frederik van Eeden (1860-1932) Nederlands schrijver

Diny van der Hop heeft meer dan vijftientig jaar in het koor van de St. Jan te Kaatsheuvel gezongen.

Fietstocht Kerkkoor St. Jan 10 juni 2014

Een fietstocht in : OPTIMA-FORMA

Lang van tevoren is er gecommuniceerd over de aanstaande traditionele fietstocht en de uitkomst daarvan is naar ieders zin.

Dinsdag 10 juni j.l. komen onze leden dan ook weer van alle kanten aangefietst op prachtige fietsen, veelal met zogenaamde elektrische ondersteuning. Nu zijn er ook enkele volgauto's toegevoegd aan de lange sliert fietsers voor die leden, die andere jaren fysiek niet in staat waren de gezelligheid van de fietsdag geheel mee te beleven.

Om precies 10.00 uur geeft Annie van Nistelrooij het startsein en al zijn de weerberichten deze keer niet zo gunstig, allen zijn vol goede moed, wetende, dat het programma met korte ritten naar de bestemmingen weinig risicovol zal zijn. Spannend wel, omdat onder bedekte termen te lezen is geweest dat er in de tocht verrassingselementen zijn verwerkt. Het is helemaal zo gek nog niet, (doordat er volgauto's meerijden) dat er gedachten opkomen aan de aanstaande Tour de France, die 4 juli begint. Voor de veiligheid rijden Mari en Ad weer respectievelijk voor en achter de stoet aan in oranje jasjes.

De tocht voert ons door de Marktstraat naar de rotonde bij de Boerenbond en vervolgens over de Dodenauweg – Bernsehoef - de Blauwloop – Middelstraat - Bergstraat naar de Klokkenlaan in Loon op Zand, richting Sportpark “De Klokkenberg “

De verrassing van de dag

Het scoutinggebouw „ Klokhuis van de Pastoor Simonsgroep ” is onze eerste aanlegplaats. Hier komen fietsers en auto's aan op de parkeerplaats, waarvoor (dat mag wel vernoemd worden) ons lid Bart van der Klugt gezorgd heeft.

Ja..... en nu komt de verrassing: Wij gaan nu te voet naar de overkant alwaar wij ontvangen worden door leden van het Gilde Sint Jan Baptist. Voor hun verenigingsgebouw is een terras ingericht waar wij ons neerzetten en er wordt nu koffie en thee gereserveerd met een lekkere appelflap van het fabricaat „BAAM”

Twee leden van het gilde staan nu klaar om ons te brengen naar hun schietbaan. De geïnteresseerden in het schieten met pijl en boog moeten aantreden. We krijgen nu uitleg van de twee gildebroeders over het hoe en wat van ons wordt verwacht. De boog wordt vakkundig gespannen en het schieten op de roos kan beginnen. We zijn daarmee wel een uur bezig geweest en dan laat een van onze schiethulpen zich ontvallen, dat er best talent onder onze leden schuil gaat.

Nu worden wij gevoerd naar een andere schietplaats, waar verticaal geschoten moet worden met een echt geweer met kogels, op drie doelen plus minus 10 meter van de grond. Ook deze waaghalzerij was zeer succesvol en amusant.

Terug aangekomen bij het scoutinggebouw , het is dan rond twaalf uur, nuttigen wij de lunch. Lekker goed belegde broodjes met koffie en thee, verzorgd door de zeer bekende groep BAAM, laat eenieder zich goed smaken.

De tweede verrassing van de dag

Nadat wij in het scoutinggebouw alles weer netjes hadden opgeruimd, fietsten wij weer aan richting De Moer. Wij belanden nu dus in De Moer bij de Zwammenberg van de familie Jansma. Hier kunnen we de fietsen en auto's parkeren.

Er staat een grote huifwagen gereed met een tractor ervoor, waarvan de heer Rombouts de eigenaar is. Als iedereen in deze wagen plaats heeft genomen vertrekt het gevaarte richting het ongerepte natuurgebied „De Lobelia”.

Heel gezellig naast elkaar zittend, hobbelen en schokkend trekken wij met de huifkar door de natuur en genieten!. Wij worden er zelfs zo blij van dat wij gaan zingen, hoe kan het ook anders!.

Wij zingen; met een wagen volgeladen met oude wijven en de vrouwen op hun beurt; geladen met oude mannen hi-hi. Ook van; wie kent het niet?? „ Een karretje dat langs de zandweg reed en waarmee ze uiteindelijk toch thuis kwamen.

Zo ook kwamen wij weer aan bij de Zwammenberg, waar wij weer gezellig op het terras plaats namen onder de parasols, niet voor zon, maar omdat het is gaan regenen. Daardoor moeten sommigen de paraplu erbij gebruiken.

Ondertussen wordt er flink gewerkt aan de BBQ met vlees en vis.

Binnen zijn tafels opgesteld met gerechten en buiten een tent met bak- en braadtoestellen.

Onder leiding van onze dirigent Mari Kuijs zingen wij buiten nog het Tji-bje pa-Jom, het Ave Maria van Haagh plus ook nog de Scottish psalm.

Onder de toehoorders bevindt zich ook mevrouw Kuijs tot ons aller groot genoegen, die natuurlijk zeer kritisch luistert.

Ondertussen is het weer gaan regenen, dat mag ons niet deren, wij kunnen binnen terecht.

Alle leden laten zich het lekkere eten goed smaken; daarvoor moet iedereen wel op en neer lopen, van buiten naar binnen en omgekeerd, maar dat is wel de moeite waard.

Al met al een zeer geslaagde fietsdag met als afsluiting deze eetgelegenheid in plaats van het gebruikelijke Chinees restaurant.

Zeer geachte lezer, wij zingen tot meerdere eer en glorie maar ook voor de gezelligheid. mocht u ook geïnteresseerd zijn: wij zien naar u uit, alleluia !

Koorleden hebben een „ Optima-Forma ” fietsdag beleefd, dus noteer nu alvast voor 2015 de tweede dinsdag van juni. Amen.

Leo van Dongen

Als je spreekt, spreek dan uit liefde....

Er gebeuren veel dingen die goed lijken, maar die hun oorsprong niet vinden in de liefde: ook doornstruiken hebben bloemen.

Andere dingen lijken bars en hardvochtig, maar worden gedaan om orde te scheppen en zijn ingegeven door de liefde.

Daarom geldt altijd: bemin en doe wat je wilt.

Als je zwijgt, zwijg dan uit liefde.

Als je spreekt, spreek dan uit liefde.

Als je straft, straf dan uit liefde.

Als je vergeeft, vergeef dan uit liefde.

Laat de liefde in jou de oorsprong zijn van alles, want hieruit kan niets anders dan het goede voortspuiten.

De liefde voor God, de liefde is het eerste gebod wat ons gegeven is.

De liefde voor de naaste is het eerste dat ons te doen staat.

Wat het belangrijkste is, is als eerste gegeven: de liefde voor God, en vervolgens de liefde voor de naaste. Maar je moet beginnen met het tweede om uit te komen bij het eerste: als je je naaste die je ziet, niet liefhebt, hoe kun je dan God liefhebben, die je niet ziet?

Je zegt dat je Christus liefhebt: volg dan zijn gebod en heb je broeder lief. Als je je broeder niet liefhebt, hoe kun je dan Degene liefhebben wiens gebod je negeert?

Citaten uit preken van Augustinus (354-430).

Antisemitisme en Jodenhaat

Het is een eeuwenoude kwaal: dat telkens weer opkomend venijn van Jodenhaat. Schokkend en beangstigend voor wie slachtoffer zijn. Terecht worden we allen opgeroepen, om ons daartegen te verzetten. Maar dat het zich weer aandient - het in elkaar slaan van Joden, winkels plunderen en brandstichten - laat zien dat antisemitisme latent aanwezig is en zich laat gelden. 'Onze kinderen kunnen niet meer buiten spelen. Ze worden gepest, omdat ze Joods zijn'. Vaak is Jodenhaat nu gekoppeld aan het conflict tussen Hamas en Israël, maar dat is één kant van het probleem.

Al bijna drieduizend jaar kent het Joodse volk een moeilijk bestaan. Hun omgeving was vaak vijandig en de landen waar ze woonden, daar werden ze dan al of niet verdreven. Waarom? Mede vanwege hun geloofsvisie, de **Ene God** gehoorzamen. Joden hebben zich telkens onderscheiden van hun heidense omgeving met hun andere religie. Ze zijn aangespoord zich te onthouden van afgodendienst. Afrekenen met die Joodse houding leidde tot onderdrukking, verovering van hun land en ballingschap.

Daardoor verspreidde het Joodse volk zich over vele landen en continenten. In zo'n ander land werden ze al of niet gedoogd. Er waren dan wetten, bepalingen, dat Joden geen land mochten bezitten, dat ze uitgesloten waren van bepaalde ambachten, dat ze extra zware belastingen moesten betalen. Desondanks wisten ze zich daar te handhaven onder meer

door markthandel en internationale handelsbetrekkingen. Totdat de vraag opdoemde: kunnen Joden wel goede burgers van 'ons land' zijn? Hun eigenheid, hun religieuze traditie, hun eigen taal, maakten hen verdacht.

Er ontstonden door onbekendheid met hun leven merkwaardige verhalen over geheimzinnige rituelen, kindermoord, complotten tegen regeringen van landen waar ze woonden. Vervolging, gedwongen bekering, verbanning en aanslagen waren dan het antwoord. Dat gebeurde in christelijke landen en in islamitische landen. Zo werd hun bestaan tot eeuwen van opgejaagd leven, maar de Jood hield vol.

Hun eigenheid, hun geloof in de Ene, het onderhouden van de sabbat en andere gebruiken én vooral 'leren', kennis vergaren over hun traditie, wetenschap en muziek was en is hun sterk geestelijk, spiritueel fundament. Dat werd letterlijk meegedragen in de Thora (de boekrollen en ook andere geschriften). Bij een aanval op hun woonplek, verbranding van hun dorp, plundering en moordaanslagen was vluchten en elders je heil zoeken vaak de enige tijdelijke oplossing. Deze situatie van de Joden woekerde voort in alle naties, landen en woonplekken uitlopend op het drama van de Sjoa, de Vernietiging.

Door die eeuwenlange onzekerheid ontstond eind 19e eeuw de mening: we behoeven een eigen plek om ergens in veiligheid Jood te kunnen zijn. We kennen dit als het Zionisme, verwoord door Theodor Herzl. In de Joodse wereld is er intern meningsverschil hierover. Ook zijn er landen waar Joden als medeburger kunnen leven (de vrijheid van godsdienst kwam na de Franse Revolutie), maar onzekerheid bleef en blijft. Hierbij geldt ook de aloude bede van het Pesachfeest: 'volgend jaar in Jeruzalem'. Zo ontstond de drang naar het eigen Land en werd in mei 1948 de Staat Israël opgericht. Tegelijk was er het probleem van de verhouding tot de

Arabische buurlanden en in Israël het samenleven met de Palestijnse bevolking, zowel christenen als moslims. De spanning is tot op heden pijnlijk voelbaar.

Jodenhaat mag nimmer het antwoord zijn op het conflict. Ieder land, ieder volk, moet bereid zijn tot zelfkritiek juist als het om 'een ander' gaat en ook bereid tot dialoog en verdraagzaamheid. Kennelijk moeten we nog leren, om met het zelf-verstaan van de ander om te gaan (hoe iemand denkt, voelt en gelooft) en dat te respecteren i.p.v. iemand, 'de ander', te vernietigen.

Frans Zwarts, lid KRI, Kath. Raad voor Kerk en Jodendom.(604)

Een kaarsje branden

Ik schuif de krant opzij, schud het hoofd en zucht. Mijn vrouw, David en Sophie kijken me aan. Ik neem opnieuw de krant en lees: "Enkele uren voor het dodelijk verkeersongeluk brandde de oma een kaarsje en vroeg ze om het gezin van haar zoon te beschermen tijdens hun weekeinde aan zee."

Heeft het wel zin om God te vragen om bescherming?" zegt David voor zich uit. Ik weet wat hij bedoelt. Telkens wanneer we met ons gezin een uitstapje maken, stel ik voor om onze Schepper veilig opnieuw thuis te mogen komen. Vandaar. "Of het zin heeft? Of God ons effectief kan behoeden voor onheil?" flitst het door mijn hoofd.

"Jezus geeft het ons toch uitdrukkelijk mee? We mogen onze Vader toch alles vragen?" denk ik bij mezelf. Mijn huisgenoten blijven mij aankijken. Ze verwachten blijkbaar een reactie.

“En, papa?”, daagt Sophie me uit. Ik knik. “Stel”, zo steek ik van wal, “dat alles precies verloopt zoals de mensen het wensen. Stel dat alles wat wij God vragen wordt waargemaakt. Zo werkt het uiteraard niet. God wil absoluut geen tovenaars zijn. Uiteraard mogen we God onze wensen, onze zorgen en bekommernissen, ons verdriet, onze angst en noem maar op blijven voorleggen. Vanzelfsprekend is het bijzonder zinvol om onze Schepper te danken en te prijzen voor al wat mooi en goed is en ons gelukkig maakt. En laten we Hem blijven vragen -als wij het goed hebben- nog meer te leren delen met wie zorgen, verdriet of misère heeft en hem of haar nabij te zijn en te blijven. Precies zoals onze hemelse Vader ons dag en nacht nabij is. God houdt van ons. Dat is de essentie. En God is ons vooral dan nabij als er verdriet is. Ik ben ervan overtuigd dat onze Vader die oma omarmt.”

Niemand reageert. Zoals naar gewoonte. Almaar vraag ik me af of ik wel de correcte antwoorden geef op geloofsvragen. Het zit me ook deze keer niet echt lekker.

Als David en Sophie op hun kamer aan het werken zijn voor school, krijg ik een knuffel van mijn vrouw. “Ik vind het fijn dat jij het op jou neemt om te proberen om op vragen over het geloof een antwoord te geven...” fluistert ze me toe. Ik frons de wenkbrauwen. Te proberen? Kan het dan beter? Ik besluit evenwel om deze keer mijn bedenkingen hieromtrent voor mezelf te houden en volop te genieten van de knuffel.

Stef Desodt

In de geest van Franciscus?

De bisschoppen van de hele wereld gaan binnenkort weer met elkaar praten over belangrijke geloofszaken. Het zou mij niet verwonderen als daar harde noten gekraakt gaan worden.

Onze paus heeft in zijn naam de spiritualiteit van Franciscus omhelsd. Zijn illustere naamgever, Franciscus van Assisi, heeft in onderstaand gebed ooit tot zijn Heer gebeden om steun voor zijn idealen.

Als de bisschoppen in zijn geest gaan vergaderen zou het een zegen kunnen zijn voor alle bewoners van onze kerk.

Wie weet ...

Heer, maak van mij een instrument van uw vrede.

Laat mij liefde brengen waar haat is.

Laat mij vergeving brengen waar schuld is.

Laat mij eenheid brengen waar tweedracht is.

Laat mij waarheid brengen waar dwaling is.

Laat mij geloof brengen waar twijfel is.

Laat mij hoop brengen waar wanhoop is.

Laat mij licht brengen waar het duister is.

Laat mij vreugde brengen waar verdriet is.

Heer, laat mij ernaar streven

niet dat ik getroost word, maar dat ik troost

*niet dat ik begrepen word, maar dat ik begrijp,
niet dat ik geliefd word, maar dat ik liefheb,
want wie geeft, ontvangt,
wie zichzelf vergeet, vindt,
wie vergeeft, zal vergeving ontvangen,
en wie sterft, zal ontwaken tot eeuwig leven.*

Column van Helene Wesselingh met als titel:
Terugblik op tien jaar Albanië...

Het is tien jaar geleden: We vertrekken met onze drie kleine kinderen naar Albanië. Op de boot die van Italië naar Albanië vaart hebben we veel bekijks met onze prachtige ambulance, een oma van tachtig, een kleine Jack Russel hond en twee kinderen die in het oude, diepe bad van de boot zwemmen. Het is augustus en de boot zit vol met Albanese die in Italië een beter leven hebben gevonden en één keer per jaar op vakantie gaan naar hun thuisland.

Ik voel mij vrij en heb alle vertrouwen in ons nieuw leven, ook al weten wij niet wat ons dat brengen zal. we de burgemeester zien, volgt een innige omhelzing. Daarna heeft hij alleen nog maar oog de schitterende ambulance. Mijn moeder van tachtig gaat met hem voorin zitten. De burgemeester test knoppen van de ambulance, de zwaailichten gaan uit en aan en de sirenes gillen over de oude Albanese weg. Ik heb er af en toe nog pijn van in mijn oren! In de jaren die volgen werken we samen met de lokale overheid aan de opbouw van een straatarm gebied. Ziekenhuizen worden opgeknapt, gehandicapten worden geholpen, scholen bouwen we weer op en de ouderen geven we een menswaardig bestaan. Het politieke klimaat in de hoofdstad blijft altijd grimmig, maar we blijven staande.

Tot onze gemeente te maken krijgt met een enorme watersnoodramp.

Door een fout van het elektriciteitsbedrijf gaan de stuwdammen open, terwijl de regen met bakken uit de hemel komt. In een nacht tijd is een groot deel van onze gemeente onder water komen staan. De noodtoestand wordt afgekondigd, maar hulp blijft uit. Samen met de gemeente en een handvol militairen moeten we alles zelf doen. Meer dan tachtig mensen geven we drie maanden lang onderdak en vanuit Nederland worden er tientallen hulptransporten gestuurd. De sfeer wordt grimmig en Dick wordt bedreigd. De burgemeester plaatst 's nachts een man met een geweer bij ons in huis en we reizen niet meer alleen. Maar toch gaan wij dóór. Oogsten zijn verwoest en samen met Hoop voor Albanië, bakken we duizenden broden om de mensen door de winter heen te helpen. Ook vangen wij ontheemden op en doen wat we kunnen.

Het afgelopen jaar is er veel veranderd in Albanië, helaas niet ten goede. Door een wijziging in de grondwet worden driehonderdvijftig gemeenten samengevoegd tot maar zestig. Voor onze gemeente ziet het er niet goed uit. Ik heb de burgemeester nog nooit zo bezorgd gezien. Het lijkt dat wij onderdeel geworden zijn van een spel, waarbij wij niet willen inzetten. Maar het leven en de veiligheid van ons gezin staan op nummer een.

Ik schrijf op dit moment het laatste deel van mijn boek dat eind oktober uitkomt.

"De belofte van de nakomeling" is de titel van het dummyboek op mijn bureau. Op de kaft staat een kindje dat een brood koestert. De binnenkant is nog gevuld met blanco pagina's.

keer

Als

voor
jaar
alle

Met de opening van het prachtige verzorgingshuis voor ouderen, dat wij samen met Stichting Max Maakt Mogelijk hebben gerealiseerd, is die belofte in ieder geval ingelost.

Op vrijdag 24 oktober kunt u dit alles bekijken op Nederland 2 om 17.30 uur bij Omroep Max.

Ik denk terug aan tien jaar in Albanië en beseft dat het niet voor niets is geweest.

We hebben de naakten gekleed, de hongerigen gevoed en een stukje van het rijk Gods zichtbaar gemaakt.

Helene Wesselingh.

U kunt ook helpen door te storten op: IBAN NL11 INGB 0009 434818 t.n.v. .Stichting Doe iets Goeds.

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de geboorte en doop van:

29 juni: Larissa Lensvelt, dochter van Linda en Rinaldo Lensvelt – Brent

3 augustus: Anne Rottiné, dochter van Jeli en Anne Rottiné – Datuin

10 augustus: Brian Klaassen, zoon van Agnieszka en Michel Klaassen – Szyper

21 september: Xaví van Ark, zoon van Céline en Niels van Ark – van

der Linden

28 september: Sanne Reuvers, dochter van Anita en Martie Reuvers – Verheijen

Huwelijk

Wij feliciteren met hun huwelijk:

5 juli: Mark en Rianne Mescher – de Brouwer

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

26 juni: Nel de Nijs 93 jaar

4 juli: Jeanne Beerens – van Dongen 78 jaar

16 juli: Herman Bool 85 jaar

24 augustus: Wilhemina van Es – van Riel 87 jaar

31 augustus: Lies Muskens – Aussems 91 jaar

25 september: Theo Muskens 88 jaar

3 oktober: Cato Soeterboek – Aussems 85 jaar

4 oktober: Cor Roelen 82 jaar

Al nam ik vleugels van de dageraad

En streek ik neer

op het uiterste strand van de zee,

ook daar zou Uw hand mij geleiden.

Ps. 139,